

**Прота Драган, Протиница Винка, Борислав, Татјана, Крстан, Лука и Алексија
Протојереј-ставрофор Драган К. Велеушић
(1954.)**

Рођен је на дан св. Петке 1954. Године на Палежу, село Рађићи, Кнежево (Скендер Вакуф), на Равној Врховини од оца Крстана и мајке Млађенке. Одрастао је у Вртачама и Пољанама код јагањаца и оваца.

Основну школу је завршио у Вишевицама и Живиницама. У септембру 1969. Године уписао је богословију Светог Саве у Београду. После завршене богословије и одслуженог војног рока ступио је у брак са Винком, рођеном Малешевић и касније се запослио као службеник Патријаршијског управног одбора у Београду. На празник Богојављења, 1978. године у београдској саборној цркви рукоположен је у чин ђакона од стране патријарха српског Германа, а на дан храмовне славе саборног храма у Београду, Светог Архангела Михаила, 1980. године, опет од стране српског патријарха Германа рукоположен је у чин презвитера и упућен на пастирску службу у парохију Св. Саве у Јоханесбургу, Јужна Африка. Након шест година одлузчује да се премести у Америку где, захваљујући тадашњем Администратору Епархије средњезападноамеричке, Епископу шумадијском др Сави, бива постављен за

пароха у Галвестону, Тексас. Убрзо, по одлуци епископа Саве, постављен је за секретара Епархије средњезападноамеричке.

Првог јануара 1989. године, по молби и одлуци милвошких Срба, постављен је за другог сталног пароха при храму Светог Саве у Милвокију.

На парохији у Милвокију, увек очинском и братском бригом вођен од стране проте Милана Марковине, тадашњег старешине храма, отац Драган предузима низ значајних подухвата, међу којима је организовање прве приватне акредитоване школе Српске православне цркве на америчком континенту и постаје њен директор. Свој уметнички таленат уградио је у најмање једну трећину мозаика непроценљиве вредности који краси прелепу саборну цркву Св. Саве у Милвокију. По својој иконографској лепоти у мозаику овај храм без сумње стоји раме уз раме са храмом св. Георгија на Опленцу.

Поред свакодневних свештенопастирских обавеза, отац Драган је нашао времена да унапреди своје образовање, како богословско тако и опште. У том правцу је узимао часове на факултетима у Преторији, Јужна Африка, Галвестону, Либертивилу и Милвокију.

Отац Драган, још од ђачких дана у Богословији Свцетог Саве у Београду, испољава од Бога дати дар према књижевном раду. Објавио је четири књиге: *Чемерница (преведена на енглески језик)*, *Равна Врховина*, *Јауци, вапаји и мољења*, и *Писмо исписнику. Дневник једног богослова*, записе из богословских дана, отац Драган још чува од јавности, иако је први примерак отштампан и чека по њему неко друго време. *Пристигли прогнаници*, збирка кратких прича о животу прогнаних Срба који су се скрасили у Милвокију, објављена је у Отацбини. На крају, *Дословце на Пословице*, јединствена обрада српских народних пословица у смислу прилагођавања приликама савременог живота, други је део ове књиге. Књига *Спутана Слобода*, већ спремна за објављивање, збирка је кратких прича и песама, а посвећена је српским заробљеницима у хашком трибуналу. Прота Драган је члан Удружења књижевника Србије, Републике Српске и државе Висконсин.

Његове песме, кратке приче и ликовни радови објављени су у многим часописима. У организацији периодичног листа *Наше горе лист* од 327 приспелих књижевних радова српских писаца из расејања добио је другу, сребрну награду Десанке Максимовић. Учествовао је у књижевној манифестацији Кочићеви Дани у Београду и Бањој Луци. Поводом 41. Кочићевог збора 2006. Године доживео је част да заузме улогу главног *Бесједника* на свечаној академији у Банском двору у Бањој Луци.

Активан је у раду епархијских тела и органа. Биран је за секретара Сабора, члана Епархијског савета, Управног одбора и Епархијског црквеног суда. Тренутно је и благајник Братства православних свештеника за Висконсин. Као свештеник при храму Светог Саве у Милвокију врши дужност старешине храма. За све активности које отац Драган испољава на пољу свештеничке службе, одликован је највишим одликовањем за свештена лица мирског реда, правом ношења напрсног крста и достојанством протојереја-ставрофора.

Са супругом Винком од Бога је добио два златна сина, Борислава (Бања Лука 1977.) и Крстана (Јоханесбург 1981.).Оба говоре српски језик, читају и пишу ћирилицу као да сујуче дошли са Равне Врховине испод Чемернице и Влашића. Борислав и његова супруга Тајјана добили су сина Луку (Милвоки 2008.) и Алексију (Милвоки 2010.). Борислав је инжењер нискоградње, живи и ради у Милвокију. Крстан је магистар политичких наука и ради као аналитичар.

Своје пензионерске дане, који ће, ако Бог да, кад-тад доћи, прота Велеушић још не зна где ће да проведе. Да ли у Милвокију, Паковраћи код Чачка, на Равној Врховини, у Бањој Луци, или ће, можда, да тражи и четврти континент.., то само Бог зна. Вероватно то његови унучићи већ најбоље знају!

За сада прота учи свој народ Православљу, пише, пева, свира, слика и воли све што је српско а вреди. Труди се да буде "Србенда" онолико колико је људина.

